

ಸದಾ ಗುಡಿಸುತ್ತಾ ಶುಚಿ ಮಾಡುತ್ತಿರುವವನೆ ಜಾಡಮಾಲಿ. ಒಂದು ವಾರ ಜಾಡಮಾಲಿ ಇರದಿದ್ದರೆ, ಎಲ್ಲ ಬೀದಿಗಳು ಕಸದ ತೊಟ್ಟಿ ಗಳಾಗಿ, ಕೊಳೆತು ನಾರುತ್ತಾ, ವಿವಿಧ ಸಾಂಕ್ರಾಮಿಕ ರೋಗಗಳ ನೆಲೆ ಗಳಾಗುತ್ತವೆ. ಸಮಾಜದ ಶುಚಿಗೆ ಆಧಾರನಾದ ಜಾಡಮಾಲಿಯನ್ನು ಉಳಿದ ಎಲ್ಲ ವರ್ಗದ ಜನರು ಬಹಳ ಕೀಳಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಾರೆ. ಹೀಗೆ ಕೀಳಾಗಿ ಕಾಣುವವರಂಬ 'ನಾಮ'ಧಾರಿಗಳ ಒಳಗೆ ಇರುವ 'ನಾಮಿ' ಮತ್ತು ಕೀಳುಜಾತಿಯವನೆನಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ಜಾಡಮಾಲಿ ಎಂಬ ನಾಮಧಾರಿಗಳ ಒಳಗೆ ಇರುವ 'ನಾಮಿ'ಯು ಅಂತರಾತ್ಮ ರೂಪದ ಅದ್ವೈತಿ ಪರಬ್ರಹ್ಮವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಲೋಕಕ್ಕೆ ಮನವರಿಕೆ ಮಾಡಿ ಕೊಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ, ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರು, ಜಾಡಮಾಲಿಯೊಬ್ಬನ ಮನೆಯ ಅಂಗಳವನ್ನು ಶುಚಿಮಾಡಿಬಂದರು. ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ, ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣ ಮತ್ತು ಜಾಡಮಾಲಿ ಎಂಬ 'ನಾಮ' ಗಳೊಳಗಿನ 'ನಾಮಿ'ಯು ಅದ್ವೈತ ಪರಬ್ರಹ್ಮವೆ ಆಗಿತ್ತು.

ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ 'ನಾಮ'-'ನಾಮಿ' ತತ್ವವು ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಪೂಜಾತೀತ: ವೈದಿಕ ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಪೂಜಾಪದ್ಧತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾನವರೂಪದ ಭಕ್ತನಿದ್ದಾನೆ, ವಿಗ್ರಹರೂಪದ ದೇವನಿದ್ದಾನೆ. ಭಕ್ತನು ಮಂದಿರದಲ್ಲಿರುವ ಭಗವಂತನ ಸನ್ನಿಧಿಗೆ ಹೋಗಿ, ವಿವಿಧ ಪೂಜಾಸಾಮಗ್ರಿಗಳ ಮೂಲಕ, ಶ್ರದ್ಧೆ-ಭಕ್ತಿ-ಶರಣಾಗತಿಭಾವದೊಡನೆ, ಏಕಾಗ್ರ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ, ಬಗೆ ಬಗೆಯ ಪೂಜೆಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು, ಆ ಮೂಲಕ ಅವನ ಜೀವನದ ಸಂಕಷ್ಟಗಳ ಪರಿಹಾರಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂಬುದು ಪೂಜಾ ವಿಧಿವಿಧಾನ.

ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರಿಗೆ ಕಾಶೀ ವಿಶ್ವನಾಥನ ದರ್ಶನ ಮಾಡಬೇಕು, ಅವನನ್ನು ಮನಸಾರೆ ಪೂಜೆಮಾಡಬೇಕು ಎಂಬ ಹಂಬಲ ಬಹಳ ವಾಗಿತ್ತು. ಇದನ್ನರಿತ ಮಥುರಬಾಬುವು, ಕಾಶೀಯಾತ್ರೆಗೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ಸಮೃದ್ಧ ಸಿದ್ಧತೆ ಮಾಡಿದ. ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರು, ಮಥುರ ಬಾಬುವಿನ ಕುಟುಂಬ, ದಕ್ಷಿಣೇಶ್ವರದ ದೇವಸ್ಥಾನದ ಎಲ್ಲರು, ಅಡುಗೆಯವರು, ಅಡುಗೆ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳು, ವಿವಿಧ ಆಹಾರ ಪದಾರ್ಥಗಳು, ನೌಕರರು, ಭಕ್ತರು, ತಂಗು ಡೇರಾಗಳು - ಎಲ್ಲವನ್ನು ಅನೇಕ ನೌಕೆಗಳಲ್ಲಿ ತುಂಬಿಕೊಂಡು, ಗೊತ್ತಾದ ಶುಭದಿನದಂದು, ಸುಡು ಬೇಸಗೆಯಲ್ಲಿ, ಗಂಗಾನದಿಯ ಮೂಲಕ, ಕಾಶೀವಿಶ್ವನಾಥನ ದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಯಾತ್ರೆ ಹೊರಟರು. ಮಾರ್ಗ ಮಾಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ದ್ವೀಪ. ಅದರಲ್ಲಿ ಕಡುಬಡತನದಿಂದ ನರಳುತ್ತಿದ್ದ ಸಂತಾಲ ಜನ ಅನ್ನಕ್ಕಾಗಿ ಹಾತೊರೆಯುತ್ತಿದ್ದರು, ಈ ನೌಕೆಯತ್ತ ಕೈಚಾಚಿ ಅನ್ನಕ್ಕಾಗಿ ಬೇಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಕೃಶ ಶರೀರ, ಬೆನ್ನು ಹತ್ತಿದ ಹೊಟ್ಟೆ ಗುಳಿಬಿದ್ದ ಕಣ್ಣುಗಳು, ಒಣಗಿದ ಚರ್ಮದ ಆ ದೀನಾವಸ್ಥೆಯ ಹಸಿವಿನ ಸಂಕಟದಲ್ಲಿ ಬೇಯುತ್ತಿದ್ದ ಆ ಸಂತಾಲರು ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರಿಗೆ ಕಾಶೀವಿಶ್ವನಾಥನಾಗಿ ಕಂಡರು. ಕೂಡಲೆ ಮಥುರನಾಥನನ್ನು ಕರೆದು, "ನನ್ನ ಕಾಶೀಕ್ಷೇತ್ರ ಇದೇ. ಇಲ್ಲಿಯ ನೌಕೆಗಳನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ. ಎಲ್ಲ ಆಹಾರ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು, ಬಟ್ಟೆಬರೆಗಳನ್ನು, ತಂಗುಡೇರಾಗಳನ್ನು ಹಸಿವಿನಿಂದ ನರಳುತ್ತಿರುವ ಈ ಸಂತಾಲಜನರಿಗೆ ವಿತರಿಸಿ. ಇದರಿಂದ, ಇವರೆಲ್ಲರ ಹಸಿವು ನೀಗಿ ಅವರು ಸಂತೃಪ್ತರಾಗುತ್ತಾರೆ. ಈ ದೀನ-ದಲಿತ-ದರಿದ್ರ ಸಂತಾಲರೆ ನನಗೆ ಕಾಶಿಯ ವಿಶ್ವನಾಥ. ಇವರಿಗೆ ನಾವು ಮಾಡುವ ಅನ್ನದಾನ-ವಸ್ತ್ರದಾನಗಳೆ ವಿಶ್ವನಾಥನಿಗೆ ನಾವು

ಮಾಡುವ ನೈವೇದ್ಯ - ಪೂಜೆ-ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಎಲ್ಲವೂ" ಎಂದರು. ಇದನ್ನು ಕೇಳಿದ ಮಥುರ ನಾಥನಿಗೆ ಕಸಿವಿಸಿಯಾಯಿತು, ನಿರಾಶೆಯಾಯಿತು, ಮುನಿಸೂ ಆಯಿತು. ಇದನ್ನರಿತ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರು ಮಗುವಿನಂತೆ ಚಂಡಿಹಿಡಿದು, ತಲೆಮೇಲೆ ಬಟ್ಟೆಹಾಕಿಕೊಂಡು, ಕುಕ್ಕುರುಗಾಲಿನಲ್ಲಿ ಆ ಉರಿಬಿಸಿಲಿನಲ್ಲಿಯೇ ಕುಳಿತು ಬಿಟ್ಟರು. ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯ ಗಹನತೆ-ತೀವ್ರತೆ-ಅಗತ್ಯ-ಮಹತ್ವ-ಸಂದೇಶಗಳನ್ನು ಕೂಡಲೆ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಂಡ ಮಥುರನಾಥನು, ಗುರುದೇವ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಆದೇಶದಂತೆ, ಎಲ್ಲರೊಡನೆ ಆ ಸಂತಾಲರ ಸೇವೆಗೆ ಮುಂದಾದನು. ಹಸಿದ ಹೊಟ್ಟೆಗೆ ದೊರೆತ ಅನ್ನ-ನೀರು ಮರಳು ಗಾಡಿನಲ್ಲಿ ಅಪರೂಪಕ್ಕೆ ಮಳೆ ಬಿದ್ದಂತಾಗಿತ್ತು. ಬಹಳ ದಿನಗಳ ನರಳುವಿಕೆಯ ನಂತರ ತಮ್ಮ ಹಸಿವಿಗೆ ದೊರೆತ ಅನ್ನ-ನೀರಿನಿಂದ ಆ ಸಂತಾಲರ ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ಸುಖದ-ಸೌಖ್ಯದ-ಸಂತಸದ-ನಮ್ಮದಿಯ-ಆನಂದದ ಕಣ್ಣೀರು ಧಾರಾಕಾರವಾಗಿ ಸುರಿಯಲಾರಂಭವಾಯಿತು. ಆ ಸಂತೃಪ್ತಿಯ-ಸಮಾಧಾನದ ಕಣ್ಣೀರಿನೊಡನೆ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಆನಂದಾಶ್ರುಗಳೂ ಬೆರೆತುಕೊಂಡವು. ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಆ ದಿವ್ಯಾನಂದದಲ್ಲಿ ಸಚ್ಚಿದಾನಂದ ಸ್ವರೂಪಿಯಾದ ಕಾಶೀವಿಶ್ವನಾಥನ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆ ದಿವ್ಯ ದರ್ಶನವು ಅವರೊಡನಿದ್ದ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ದೊರೆತು ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಧನ್ಯರಾದರು. ಆ ಸಂತಾಲರಿಗೆ ಮಾಡಿದ ಸೇವೆಯ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ, ಆ ಎಲ್ಲಾ ಸಂತಾಲರು ಎಂಬ 'ನಾಮ'ಧಾರಿಗಳೊಳಗೆ, ಕಾಶೀವಿಶ್ವನಾಥ ನೆಂಬ 'ನಾಮಿ'ಯ ದರ್ಶನವು ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರಿಗೆ ಆಯಿತು. ಹೀಗಾಗಿ, ಅವರು, "ಆ ಎಲ್ಲಾ ಸಂತಾಲ 'ನಾಮ'ದೊಳಗಿನ ವಿಶ್ವನಾಥನೆಂಬ 'ನಾಮಿ'ಗೆ ನೈವೇದ್ಯ ಮಾಡಿ, ಶ್ರದ್ಧೆ-ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ನೈವೇದ್ಯ ಮಾಡಿ" ಎಂದು ಅವರೊಡನಿದ್ದ ಎಲ್ಲರನ್ನು ಮುನ್ನಡೆಸಿದರು, ಆ ಮೂಲಕ ಅವರೆಲ್ಲರಿಗೂ ಜನಸೇವೆಯ ಜನಾರ್ಥನ ಸೇವೆ ಎಂಬುದನ್ನು, ದರಿದ್ರನಾರಾಯಣ ಸೇವೆಯ ಅರ್ಥ-ಮಹತ್ವ- ಅಗತ್ಯವನ್ನು ಮನದಟ್ಟು ಮಾಡಿ ಕೊಟ್ಟರು.

ವೇದಾಂತ ದರ್ಶನದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ನಾಮ-ನಾಮಿಯ ತತ್ವ : 'ನಾಮಿ'ಯು ಪರಮ ಅದ್ವೈತ. ಈ ನಾಮಿಯ ಆಧಾರದಿಂದಲೇ ಅವರು ದ್ವೈತಿ ಮತ್ತು ವಿಶಿಷ್ಟಾದ್ವೈತಿಯಾಗಿದ್ದರು. ದ್ವೈತದಲ್ಲಿ ಅವರು ಪರಮಭಕ್ತರೂಪದ 'ನಾಮಿ'ವಾಗಿಯೂ, ಅವರ ಇಷ್ಟದೈವವಾದ ಕಾಳಿಯು 'ನಾಮಿ'ಯಾಗಿಯೂ ದರ್ಶನವಿತ್ತಿದೆ. ವಿಶಿಷ್ಟಾದ್ವೈತದಲ್ಲಿ ಅವರು ಪರಮಾತ್ಮರೂಪದ 'ನಾಮಿ'ಯ ಅನಂತ ರೂಪಗಳಲ್ಲೊಂದು ರಾಮಕೃಷ್ಣವೆಂಬ ಜೀವಾತ್ಮ ನಾಮವಾಗಿ ದರ್ಶನವಿತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರು, ತಮ್ಮ ಸಮಾಕಾಲೀನರಾದ ಈಶ್ವರಚಂದ್ರ ವಿದ್ಯಾಸಾಗರರನ್ನು ಪ್ರಥಮ ಬಾರಿ ಭೇಟಿಯಾದಾಗ ತೋರಿಸಿದ ಸಹಜಸುಂದರ ವಿನೀತಭಾವಗುಣವು ನಾಮಿಯ ದಿವ್ಯಗುಣವಲ್ಲವೆ? ಹೀಗೆ, ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ನಾಮ-ನಾಮ ತತ್ವ ವಿಚಾರವು, ಅವರೊಡನಿದ್ದ ಗಿಡ-ಮರ-ಪ್ರಾಣಿ-ಪಕ್ಷಿ; ಪುರುಷ-ಸ್ತ್ರೀ; ಬಾಲಕ-ವೃದ್ಧ; ಬಡವ-ಬಲ್ಲಿದ; ಉಚ್ಚ-ನೀಚ; ಅಜ್ಞಾನಿ- ಸುಜ್ಞಾನಿಗಳೆಂಬ ವಿವಿಧ ನಾಮಗಳ ಆಂತರ್ಯದ 'ನಾಮಿ' ಯಾಗಿ ಅರಳಿ, ಆನಂದದ ಸುಗಂಧವನ್ನು ಇಡೀ ಮನುಕುಲದಲ್ಲೆಲ್ಲ ಹರಡಿದೆ. ❖

ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಜಪಸಾಧನೆ ಮತ್ತು ಮಂತ್ರದ ಮಹತ್ವ

ಮಾತಾ ತ್ಯಾಗಮಯೀ

ಒಮ್ಮೆ ಒಬ್ಬ ಭಕ್ತ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಹತ್ತಿರ ಬಂದು, ತಾನು ಅವರಿಂದ ಮಂತ್ರ ಉಪದೇಶವನ್ನು ಪಡೆದಿರುವುದಾದರೂ, ತಾನು ಎಷ್ಟು ಜಪ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೂ ಅದರಿಂದ ಮನಶ್ಶಾಂತಿ ಲಭಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ ಎಂದು ದೂರಿದ. ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರು ಅವನಿಗೆ, “ಇನ್ನಷ್ಟು ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಜಪವನ್ನು ಆಭ್ಯಾಸ ಮಾಡು. ಖಂಡಿತ ನಿನಗೆ ಮನಶ್ಶಾಂತಿ ಲಭಿಸುತ್ತದೆ” ಎಂದು ಧೈರ್ಯವನ್ನು ತುಂಬಿದರು. ಆದರೂ ಅವನಿಗೆ ಸಮಾಧಾನವಾಗಲಿಲ್ಲ, ಅವನು, “ದಯವಿಟ್ಟು ನೀವು ಮಂತ್ರವನ್ನು ಹಿಂದೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಿರಿ” ಎಂದು ಒತ್ತಾಯಿಸತೊಡಗಿದನು. ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರು ಹೇಳಿದರು, “ಇದಂತಹ ಮಾತು? ನಿನಗೆ ಮಂತ್ರದೀಕ್ಷೆ ಕೊಟ್ಟ ದಿನದಿಂದಲೇ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರು ನಿನ್ನ ಹೊಣೆಯನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೂ ನೀನು ಮಂತ್ರವನ್ನು ಹಿಂದಿರುಗಿಸಬೇಕು ಎಂದಿರುವೆಯಲ್ಲ?” ಎನ್ನುತ್ತ ಭಾವಾವಿಷ್ಟರಾಗಿ, “ಸರಿ, ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ನೀನು ಜಪ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ” ಎಂದರು. ಆಗ ಅವನಿಗೆ ಭಯವಾಯಿತು, ಎಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರು ತನಗೆ ದೊರೆತ ಮಂತ್ರರಕ್ಷಣೆಯನ್ನು ಹಿಂದೆಗೆದುಕೊಂಡರೋ ಎಂದು. ಆಗ ಅವನು, “ಹಾಗಾದರೆ ಅಮ್ಮಾ, ನಾನಿನ್ನು ನರಕಕ್ಕೆ ಬೀಳುವುದೇ ನಿಶ್ಚಿತ” ಎಂದನು. ಒಡನೆಯೇ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರು, “ನನ್ನ ಸಂತಾನವಾದ ನಿನಗೆ ನರಕವೇ? ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ! ನನ್ನ ಸಂತಾನವನ್ನು ನರಕಕ್ಕೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಯಮನಿಂದಲೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನೆಲ್ಲ ಭಾರವನ್ನು ನನಗೊಪ್ಪಿಸಿ ನಿಶ್ಚಿತೆಯಿಂದಿರು” ಎಂದರು.

“ನನ್ನ ಸಂತಾನವನ್ನು ನರಕಕ್ಕೆ ಎಳೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಯಮನಿಂದಲೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.” ಈ ಮಾತನ್ನು ಹೇಳುವ ಧೈರ್ಯ ಜಗಜ್ಜನನಿಯ ಹೊರತಾಗಿ ಯಾರಿಗೆ ತಾನೇ ಇದ್ದೀತು? ಇದು ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರು ಜಗತ್ತಿಗೆ ತೋರಿಸಿಕೊಟ್ಟ ಮಂತ್ರದ ಮಹಿಮೆ. ತಾಯಿ ಸರಸ್ವತಿಯ ಒಂದು ಕರದಲ್ಲಿ ಆಧ್ಯಾತ್ಮವಿದ್ಯೆಯ ಪ್ರತೀಕವಾಗಿ ಅಕ್ಷಮಾಲೆ ಇದೆ. ಅದೇ ಸಾರದಾಯಿನಿ, ಸರಸ್ವತಿ. ಈ ಯುಗದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರಾಗಿ ಅವತರಿಸಿ ತಮ್ಮ ಜೀವನದುದ್ದಕ್ಕೂ ಜಪಸಾಧನೆ ಮತ್ತು ಮಂತ್ರದ ಮಹತ್ವವನ್ನು ವಿಶ್ವಮಾನವತೆಗೆ ಮನವರಿಕೆಯಾಗುವಂತೆ ಪ್ರಚುರಪಡಿಸಿದ್ದಾರೆ.

೧. ಈ ಜಪಸಾಧನೆಯ ಮಹತ್ವ ನಿನಗೆ ಗೊತ್ತೇ? ಅದರಿಂದ ಇಂದ್ರಿಯಗಳನ್ನು ಹತೋಟಿಯಲ್ಲಿಡಬಹುದು.
೨. ಗಾಳಿಯು ಮೋಡವನ್ನು ಚದುರಿಸುವಂತೆ ಭಗವನ್ನಾ ಮವು ಪ್ರಾಪಂಚಿಕತೆಯ ಮೋಡವನ್ನು ಚದುರಿಸುತ್ತದೆ.
೩. ಜಪದಿಂದ ಕುಂಡಲಿನಿಯೇ ಎಚ್ಚರವಾಗುತ್ತದೆ.

-ಹೀಗೆ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರು ಮಂತ್ರದ ಮಹತ್ವವನ್ನು ಸಾರಿ ಹೇಳಿದುದು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ತಮ್ಮ ಜೀವನದ ದಿನದಿನವೂ ಲಕ್ಷಗಟ್ಟಲೆ ಜಪ ಮಾಡಿದರು. ತಮ್ಮ ಆತಿಸಮರ್ಥ ಶಿಷ್ಯರಾದ ಸ್ವಾಮಿ ಯೋಗಾನಂದಜಿಯಂಥವರಿಗೆ ಮಂತ್ರವನ್ನು ನೀಡಿದರು. ದುರ್ಬಲ ಮಾನವನ ಉದ್ಧಾರ ಏನಿದ್ದರೂ ಮಂತ್ರದಿಂದ ಮಾತ್ರ ಎಂದರಿತು, ಶ್ರೀ ರಾಮಕೃಷ್ಣರು ತಮ್ಮ ಬಳಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿದ ಇರುವ ಸಾಲಿನಂತಹ ಅಸಂಖ್ಯ ಪಾಪಿ-ತಾಪಿ, ದೀನ-ದುಃಖಿಗಳಿಗೂ ಮಂತ್ರವನ್ನು ನೀಡಿ, ಅವರ

ಶ್ರೀಮಾತೆ ಶಾರದಾದೇವಿಯವರು ಜಪ, ಮಂತ್ರದೀಕ್ಷೆ ಹಾಗೂ ಸಾಧನೆಯನ್ನು ಕುರಿತು ಹೇಳಿರುವ ಅನೇಕ ವಿಚಾರಗಳು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಮೂಲ್ಯವಾದ ಉಪದೇಶಗಳಾಗಿವೆ. ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಕುರಿತು ಅನೇಕ ದೃಷ್ಟಾಂತಗಳು ಹಾಗೂ ನಿರ್ದರ್ಶನಗಳೊಂದಿಗೆ ವಿವರಿಸಿರುವ ಮಾತಾಜಿಯವರು ಚಳ್ಳಕೆರೆಯಲ್ಲಿರುವ ಶ್ರೀಶಾರದಾಶ್ರಮದ ಮುಖ್ಯಸ್ಥರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಇವರು ಉತ್ತಮ ವಾಗ್ಮಿಗಳು ಮತ್ತು ಬರಹಗಾರರು.

ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ತಾವು ತೆಗೆದುಕೊಂಡರು; ಅವರಿಗಾಗಿ ತಮ್ಮ ಕೊನೆಯ ದಿನಗಳ ತಮ್ಮ ಅನಾರೋಗ್ಯದ ನಡುವೆಯೂ ಅವರು ಹಗಲಿರುಳನ್ನದೆ ನಾಮಜಪವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು.

ಹಾಗೆ ನೋಡಿದರೆ, ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸಾಧನೆ ಕಠಿಣ - ಸರಳವಲ್ಲ, ಸರಸವಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ನಾಮಜಪಸಾಧನೆಯ ಮೂಲಕ ಸರಳಗೊಳಿಸಿದ್ದಾರೆ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರು. ಸುಮ್ಮನೆ ಜಪ ಮಾಡುತ್ತ ಹೋದರೆ ಸಾಕು, ಅದು ಸಾಧಕನನ್ನು ಭಗವಂತನ ಹತ್ತಿರ ಕರೆದೊಯ್ಯುತ್ತದೆ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ ಅವರು. ‘ಸುಮ್ಮನೆ ಜಪ ಮಾಡುತ್ತ ಹೋದರೆ ಸಾಕು’ ಎಂದು ಹೇಳಿದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಹೇಗೆಂದರೆ ಹಾಗೆ ಜಪವನ್ನು ಮಾಡುವುದಲ್ಲ-

೧. ಜಪವನ್ನು ಶ್ರದ್ಧೆ, ಶರಣಾಂತಿ ಮತ್ತು ಪ್ರಾಮಾಣಿಕ ಭಾವದಿಂದ ಮಾಡಬೇಕು.
೨. ಜಪದ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಸೇರಿಕೊಂಡಿರಬೇಕು. ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದಾಗ ಭಗವಂತನೊಂದಿಗೆ

ಒಂದು ಪ್ರೇಮಪೂರ್ಣ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಹೊಂದಿರಬೇಕು ಎಂದು ಅರ್ಥ.

೩. ಜಪದ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಕರ್ತವ್ಯಕರ್ಮಗಳನ್ನು ಬಿಡುವಂತಿಲ್ಲ. ಕರ್ತವ್ಯಕರ್ಮಗಳ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಜಪವನ್ನು ಬಿಡುವಂತಿಲ್ಲ. ದಿನದಲ್ಲಿ ಎರಡು ಸಲವಾದರೂ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಮತ್ತು ಸಂಜೆ ಜಪಕ್ಕೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಅದು ದೋಷಿಗೆ ಚುಕ್ಕಾಣಿ ಇರುವಂತೆ ಬಾಳಿಗೆ ಚುಕ್ಕಾಣಿಯನ್ನು ನೀಡುತ್ತದೆ.

೪. ಜಪಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ, ನಾವು ಎಷ್ಟು ಪ್ರೇಮದಿಂದ ಮನಸ್ಸು ಕೊಟ್ಟು ಜಪ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ ಎಂಬುದೇ ಮುಖ್ಯವಾದುದು.

-ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರು. ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರು ಜಪ ಮಾಡಿದ್ದು ಹೀಗೆ. ಪರಿಣಾಮ ತಮ್ಮ ಅತ್ಯಂತ ಕಷ್ಟಕರ ದಿನಗಳಲ್ಲೂ ಅವರು, “ನನ್ನ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಯಾವಾಗಲೂ ಆನಂದದ ಅಮೃತ ಕಲಶವಿಟ್ಟಂತೆ ನನಗೆ ಅನುಭವವಾಗುತ್ತಿತ್ತು” ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ದಿನವಿಡೀ ಶ್ರಮಸಾಧ್ಯವಾದ ಕೆಲಸಕಾರ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಯೂ ಅವರು ಬೆಳಿಗ್ಗೆ-ಸಂಜೆ ಜಪ-ಧ್ಯಾನಕ್ಕೆ ಕುಳಿತೊಡನೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಗಾಢವಾಗಿ ತನ್ಮಯರಾಗಿಬಿಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರು ಜಪ-ಧ್ಯಾನಕ್ಕೆ ಕುಳಿತಾಗ ಕೆಲ ವೊಮ್ಮೆ ಬೆಳಿಗ್ಗೆಯ ಆ ಪರಮಮೌನ ವಾತಾವರಣದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀರಾಮ ಕೃಷ್ಣರು ಪಂಚವಟಿಯ ಕಡೆಗೆ ನಡೆದುಕೊಂಡು ಹೋದರೂ ಅವರ ಹೆಜ್ಜೆ ಸದ್ದು ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರಿಗೆ ಕೇಳಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದೆಷ್ಟು ಬಾರಿ ಅವರು ಜಪಕ್ಕೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಲೇ ಸಮಾಧಿಸ್ಥರಾಗಿರಲಿಲ್ಲ! ಆಗ ಅವರನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಒಂದು ಕಡೆಯಿಂದ ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಕೂಡಿಸಿದರೂ ಅವರಿಗದು ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಬೃಂದಾವನದಲ್ಲಿ ದ್ವಾಗ ಅವರು ದಿನವಿಡೀ ಅದೆಷ್ಟು ಆನಂದದಿಂದ ಜಪ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು! ಅವರ ಜಪ ಯಾಂತ್ರಿಕವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ, ಸಜೀವವಾಗಿತ್ತು.

ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ನಾಮಜಪವು ಭಗವತ್ಪಾಪಿಗೇ, ಚಾರಿತ್ರ್ಯ ಪರಿಪಾಕಕ್ಕೆ ಪ್ರಧಾನ ಸಾಧನ. ಕಬೀರದಾಸರು ಹೇಳುವಂತೆ ಸಾಧಕಯೋಧನು ನಾಮವೆಂಬ ಕವಚವನ್ನು ಧರಿಸಿ, ನಾಮವೆಂಬ ಖಡ್ಗವನ್ನೇ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಷಡ್ರಿಪುಗಳ ವಿರುದ್ಧ, ಅಹಂಕಾರಾದಿಗಳ ವಿರುದ್ಧ ಹೂಡುವ ಯುದ್ಧವಿದು. ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ನಾವು ‘ಸಂಕಟಗಳ ವನವಸನವನುಟ್ಟು ನಿಂತ ಶಿಖರ’ ಅವರು ಎಂಬುದನ್ನು ನೋಡುತ್ತೇವೆ. ಅವರಲ್ಲಿ ನಾವು ಅತ್ಯಂತ ಆರೋಗ್ಯಕರ ಮನಸ್ಸನ್ನು - ‘ನಿತ್ಯಂ ಚ ಸಮಚಿತ್ತಂ ಚ ಇಷ್ಟಾನಿಷ್ಟೋಪಪತ್ತಿಷು’ - ನೋಡುತ್ತೇವೆ. ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಅನುಭವಗಳನ್ನೂ ತುಂಬ ನಿರಭಿಮಾನದಿಂದ, ಗುಪ್ತವಾಗಿ ಧರಿಸಿಕೊಂಡ ಪ್ರಚಂಡ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ನೋಡುತ್ತೇವೆ. ಸಮಾಜ ಜೀವನದ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಮುಖದಲ್ಲಿ ಅವರ ಅದ್ಭುತವಾದ ವ್ಯವಹಾರ ಪ್ರಜ್ಞೆಯನ್ನು ದರ್ಶಿಸುತ್ತೇವೆ. ಸಮಾಜದ ಅಥವಾ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸಾಧನಗಳ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಕಠಿಣ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಿಗೂ, ನಿತ್ಯಸಿದ್ಧರಿಗೂ ಅವು ಕಠಿಣವೆನ್ನಿಸುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಅವರು ಅದಕ್ಕೆ ನಿಶ್ಚಿತವಾದ ಪರಿಹಾರವನ್ನು ದಿಗ್ಗರ್ಶನವನ್ನು ನೀಡುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸುತ್ತೇವೆ. ಇದೆಲ್ಲದರ ಕಾರಣವನ್ನು ನಾವು ಜಪಸಾಧನೆಯಿಂದ ಅವರಲ್ಲಿ ಅರಳಿದ ಮನಶ್ಶುದ್ಧಿಗೆ ನೀಡಿದರೆ ಒಂದಿನಿತೂ ತಪ್ಪಾಗದು. ಜಪ ಸಾಧನಕ್ಕೆ ಕೈಯಲ್ಲಿರುವ ಎಂತಹ powerful instrument - ಪರಿಣಾಮಕಾರಿ ಸಾಧನ ಎಂಬುದನ್ನು ನಾವು

ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಸುಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ನೋಡುತ್ತೇವೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಜಪ ಸಜೀವವಾಗಬೇಕು. ಜಪ ಕೇವಲ ಯಾಂತ್ರಿಕವಾದರೆ ಈ ಪರಿಣಾಮವನ್ನು ಬೀರಲಾರದು. ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರನ್ನುತ್ತಾರೆ, “ಒಂದು ಚಿಕ್ಕ ಬೀಜದಲ್ಲಿ ಮಹತ್ವದ ಅಲದಮರ ಅಡಗಿರುವಂತೆ ಚಿಕ್ಕ ಮಂತ್ರದಲ್ಲಿ ಅನಂತನಾದ ಭಗವಂತನೇ ಅಡಗಿದ್ದಾನೆ. ನೆಲ ದೊಳಗೆ ಸೇರಿದ ಬೀಜದಿಂದ ಮಹತ್ವದ ವೃಕ್ಷ ಹೊರಹೊಮ್ಮುವಂತೆ ಹೃದಯದೊಳಗೆ ಸೇರಿದ ಮಂತ್ರದಿಂದ ಅನಂತನಾದ ಭಗವಂತನೇ ಪ್ರಕಟವಾಗುತ್ತಾನೆ.”

ಮಂತ್ರ ಎಂದು ಹೇಳಿದಾಗ ಅದರರ್ಥ ಭಗವಂತನ ನಾಮ. ಆ ಮಂತ್ರವನ್ನು ನಮಗೆ ಬೋಧಿಸುವವನು ಗುರು. ಮಂತ್ರ ಅತ್ಯಂತ ಶಕ್ತಿಶಾಲಿಯಾದುದು. ಗುರು ನಿರಂತರ ಜಪವನ್ನು ಮಾಡಿ ಆ ಮಂತ್ರದೇವತೆಯನ್ನು ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕರಿಸಿಕೊಂಡಿರುತ್ತಾನೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅದು ಸಿದ್ಧ ಮಂತ್ರ. ಗುರುಮುಖದಿಂದ ಬಂದ ಅಂತಹ ಮಂತ್ರವನ್ನು ನಾವು ಮನನ ಮಾಡಿದಾಗ, ಪುರಶ್ಚರಣಗೈದಾಗ ಅದು ನಮ್ಮನ್ನು ಭವದಿಂದ ಪಾರುಗಾಣಿಸುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರು ಗುರುವಿನಿಂದಲೇ ಮಂತ್ರವನ್ನು ಪಡೆದು ಅದನ್ನು ಜಪಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಒತ್ತು ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಅವರಿಗೆ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಗುರುವಿನ ಬಗೆಗೆ ವಿಶೇಷ ಗೌರವಾದರ ಭಾವವಿದ್ದಿತು. ಮತ್ತು ಒಮ್ಮೆ ಗುರುವಿನಿಂದ ಮಂತ್ರವನ್ನು ಪಡೆದ ಮೇಲೆ ಅದನ್ನು ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಜಪ ಮಾಡುತ್ತ ಹೋಗಬೇಕು. ಗುರುವನ್ನು ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಬದಲಿಸುವಂತೆಯೇ ಇಲ್ಲ, ಒಬ್ಬ ಗುರು, ಒಂದು ಮಂತ್ರ, ಒಬ್ಬ ಇಷ್ಟದೇವತೆ - ಎಂಬ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ನುಡಿಯನ್ನು ಅವರು ಯಾವಾಗಲೂ ನೆನಪಿಸುತ್ತಿದ್ದರು.

ಇನ್ನು ಅವತಾರನಾದ ಗುರು ಶಿಷ್ಯನಿಗೆ ಮಂತ್ರವನ್ನು ನೀಡಿ ಅವರ ಪಾಪಕರ್ಮಗಳನ್ನು ತಾನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವರ ಪರಮಪರಿಶುದ್ಧವಾದ, ಪಾಪದೂರವಾದ ಶರೀರವೂ ಬಗೆ ಬಗೆಯ ಯಾತನೆಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸಬೇಕಾಗಿ ಬರುತ್ತದೆ. ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರು ಈ ಕೆಲಸವನ್ನು ಅದೆಷ್ಟು ಸಲ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ಕೇಳಲೇ ಬೇಡಿರಿ. ಮೇಲಾಗಿ ಅವರು ಅದನ್ನು ಸ್ವಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. “ನಾವು ಬಂದಿರುವುದೇ ಅದಕ್ಕಾಗಿ. ಜನರ ಪಾಪ-ತಾಪ-ಸಂಕಟಗಳನ್ನು ನಾವು ಸ್ವೀಕರಿಸದೆ ಹೋದರೆ ಇನ್ನಾರು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ?” ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ ಅವರು. ಒಮ್ಮೆ ಕಲ್ಕತ್ತಾದಿಂದ ಜಯರಾಂಬಾಟಿಗೆ ಮೂವರು ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಬಂದಿದ್ದರು - ಮಂತ್ರದೀಕ್ಷೆಯ ಆಸೆಯಿಂದ. ಅವರನ್ನು ನೋಡುತ್ತಲೇ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರಿಗೆ ಅರ್ಥವಾಯಿತು. ಮೊದಲು ಅವರು ಅವರಿಗೆ ದೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ನೀಡಲು ಅನುಮತಿಸಲೇ ಇಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅವರು ಕಂಬನಿಗರದಾಗ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರು ಅವರಿಗೆ ಜಯರಾಂಬಾಟಿಯಲ್ಲಿ ಮೂರು ರಾತ್ರಿಗಳನ್ನು ಕಳೆಯಲು ಹೇಳಿ, ಬಳಿಕ ಮಂತ್ರವನ್ನು ನೀಡುತ್ತಾರೆ. ಈ ಘಟನೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಸ್ವಾಮಿ ಪ್ರೇಮಾನಂದಜಿಯವರು, “ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರು ಎಂತಹ ಭಯಂಕರ ವಿಷವನ್ನು ಜೀರ್ಣಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆಂದರೆ ನಾವೇನಾದರೂ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದ್ದರೆ ಸುಟ್ಟು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದವು” ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಅವತಾರ ಮಾತ್ರ ಮಾಡುವಂತಹ ಕಾರ್ಯವಿದು.

ಅವತಾರಿಣಿಯಾಗಿ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರು ದೀಕ್ಷೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ಕಟ್ಟುಕಟ್ಟಲೆಗಳ ನಿಯಮಗಳು, ದೇಶ ಕಾಲದ